

La nua veritat commou més que la mort

2015 COM A POSSIBILITAT

Didier Ruiz

Lloc i dia:

AI CCCB, el dijous 9 de juliol.

HAKANAÏ

Cie Adrien M / Claire B

Direcció:

Adrien Morrot.

Intèrpret:

Akiko Kajihara.

Lloc i dia:

A l'Espai Lliure, el divendres 10 de juliol.

CARROUSSEL

La Reial

Direcció:

Laia Alsina i Riera, Jordi Centellas.

Autors:

Josep Maria Fonalleras, Imma Monsó, Marta Rojals, Francesc Serés, Màrius Serra.

Lloc i dia:

A la plaça Margarida Xirgu, el divendres 10 de juliol.

L'ÚLTIM CABARET

Kiku Mistu

Direcció:

Kiku Mistu.

Direcció musical:

Roberto Kuczer.

Lloc i dia:

Pati Manning, el divendres 10 de juliol.

Trencant la quarta paret o tensant els elements menys narratius, el Festival Grec proposa obres de difícil definició, a mig camí de la *performance*, de la instal·lació, del dietari vital o de l'espectacle multimèdia sense una narració concreta, amb un món abstracte que combina programari informàtic amb moviment d'intensitat xamànica. La peça que ha remogut més l'espectador són les opinions dels adolescents. Impactants.

'2015 com a possibilitat'

Una veritable galleda d'aigua fresca a la cara. Un teatre document més que un document teatral. S'exposa una veritat ordenada (i que també porta implícites contradiccions d'opinions), sensible, respectuosa amb la intimitat d'aquests nois que han decidit, amb un coratge exemplar, dir el que pensen sense embuts. Amb noms i cognoms. Aquells que van pensar que el panorama d'Els Joglars a *VIP* és veritat (que els nens es converteixen en tirans per culpa d'una sobreprotecció exagerada) haurien d'anar a veure *2015 com a possibilitat*. Res millor que posar el micròfon a un adolescent per comprovar com pensa i què desitja. Aquells que van pensar que *VIP* era exagerat, se'n convenceran amb aquesta peça perquè els adolescents entenen què és l'amor, la família, el deure i els drets sense la simplicitat dels més menuts. Saben a qui poden estimar, i a qui no (si més no, fins ara). Entenen que el futur és el present i que una de les majors pors és oblidar ("com quan veus la mare a l'aeroport després d'anys de separació i no la reconeixes": fa pànic pensar-ho...) El que és evident és que és un muntatge que tots els pares haurien de veure.

'Hakanaï'

Hakanaï té molt magnetisme. La coreografia integra el vídeo en una producció que projecta una notable emoció càlida. Amb una dansa ben tensada, estableix un diàleg amb les projeccions audiovisuals (estan cronometrades o bé la imatge apareix condicionada pel ball?). Aquestes, a més, tenen el mèrit de jugar a l'equívoc i d'aportar formes i moviment sobre superfícies planes. La ballarina interpreta entre quatre plafons de pantalles per on van passant les imatges d'un pla a l'altre. Segurament, per la consistència de la ballarina, que hi aporta una tensió i un aire que el vídeo no transmetria. De fet, la peça en global recorda prou *Entre dues pluges* de la companyia francesa Ak Entrepôt, que es va poder veure en la darrera edició del festival El Més Petit de Tots.

Invisibles. Els espectadors són convidats de pedra dins del cotxe a 'CaRRoussel' / LA REIAL

'CaRRoussel'

La Reial Teatre explora. Des que es van donar a conèixer als programadors internacionals i al gran públic amb *Kurva* (Fira Tàrrrega 2008) no han parat de provar noves fórmules. I, certament, no és fàcil atrapar l'espectador profà, inexpert. El microteatre està sent el bateig per a joves perquè alterna la trobada amb els amics amb petites càpsules teatrals (a un preu molt competitiu). Per això, aquesta fórmula del *CaRRoussel* pretén ser molt atractiva. Sobretot, tenint en compte la capacitat de fer internacional les seves produccions. Per a Barcelona, han demanat la col·laboració a novel·listes que, rara vegada, han entrat al món del teatre: és el cas d'Imma Monsó, Màrius Serra, Marta Rojals, Josep Maria Fonalleras i Francesc Serés. Tots cinc encàrrecs busquen la relació de conductors amb passatgers (a vegades aquests són ben presents, a vegades veuen escenes íntimes, en què ells no podrien ser-hi). La raresa de

la proposta és que el cotxe es converteix només en un recinte i no en un vehicle de transport.

'L'últim cabaret'

Kiku Mistu assumeix un paper cerimoniós, una mica distant, com si es mostrés superior a la resta de mortals en aquesta obra. Això fa que tot el que digui esclati en un cert aire de pedanteria del personatge que incomoda l'espectador. Sí que hi connecta quan se'ls deixa provar els diferents taüts i quan arrenca el *chill-out* fúnebre amb el "Bésame mucho... como si fuera la última vez..." Geni i figura, sembla que hagi superat la seva etapa de xaman o de contador d'històries nòmades (*Històries per a homes i dones bons*, Tàrrrega 2007, i també *Compartim la llum*, Tàrrrega 2009) i, ara manté el seu gust per la instal·lació (tant barroca com surrealista) i per trufar de personatges l'espai incitant a la participació i a la sorpresa. *